

зашто да го не направѣ ? “

„Не казвай ми ништо. Карай ме въ Варшава ! “

„Бъ Варшава ? какъ въ Варшава ? “ попита Янкелъ ; въждитѣ и рамената му се надигнахъ отъ омайване.

„Не дѣй ми ништо казва. Карай ме въ Варшава. Каквото и да стане, азъ искамъ оште веднажъ да го видѣ ; да му кажъ макаръ една дума. “

„Кому да кажешъ една дума ? “

„Нему, на Остапа, на сина ми. “

„Не мѣ не знаешъ, че е веке..... “

„Знамъ, сичко знамъ : за моята глава даватъ двѣ хиледи жлѣтици. Знайтѣ ѝ цѣнѣта ! Азъ ти давамъ петъ хиледи. На ти сега двѣ хиледи (Булба истражи изъ мѣшина двѣ хиледи жлѣтици), а другитѣ, като се върнѣ. “

Евреинтъ тутакси зе кръпа и покри жлѣтицитѣ. „Ахъ, добри пари ! ахъ, хубави пари ! “ говорѣше той и премѣташе въ рѣцѣтъ една жлѣтица и испитваше ѣж съ жбитѣ. „Мислѣ, че она човѣкъ, отъ когото сте зеле такива добри жлѣтици, ни единъ часъ не е проживѣлъ : сѣкома е отишелъ и удавилъ се е въ рѣкѣта слѣдъ такива хубави жлѣтици ? “

„Азъ не бихъ те ни прималѣлъ ; и сами можъ да найдѣ пѣтятъ въ Варшава ; но проклетитѣ лѣси може да ме познайтѣ нѣкакъ и да ме хванѣтъ ; заштото не можъ да се преструвамъ. А вие, чифутетѣ, за това сте и создани. Вие дяволтъ излѣгвате ; вие знаете сѣ-какви леснини : за това съмъ дошелъ до тебе ! И въ Варшава азъ не бихъ можѣлъ ништо да сторѣ. Впрѣгай колата и карай ме ! “

„Вие мислите, че бива така лесно, зелъ кобилата, вирѣгнѣлъ ѣж и : хайде, сивко, врѣви ! “ Мислите, че може нѣкой да ви кара, безъ да ви скрие ? “

„Е, скрий ме, скрий ме, както знаешъ ; макаръ въ празна бжчва. “

„Хай, хай ! че бива ли въ празна бжчва да ви скриѣ ? Нѣ мѣ не зигете, че сѣки ште да помисли, че е ракия въ бжчвата ? “

„Нека помисли, че е ракия. “

„Какъ нека помисли, че е ракия ? “ каже евреинтъ и хванѣ ее и съ двѣтъ рѣцѣ за скулуфетѣ, на дигнѣ нагорѣ и двѣтъ си рѣцѣ.